

Χρήστος Γκίμτσας

Διπλή
Γαλάζια
Μνήμη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα

ISBN 978-960-456-230-5

© Copyright, 2010, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Χρήστος Γκίμτσας

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία
Εκτύπωση
Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας

Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19

Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Στοά του Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ:

Ασκληπιού 60, 114 71 Αθήνα

Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

ΜΝΗΜΗ ΠΡΩΤΗ

Ο Χάρης

1

Μόλις είχε τελειώσει τη δουλειά στα «επείγοντα» και γύρισε στο δωμάτιο της εφημερίας. Δεν είχε το κουράγιο ούτε το φως να ανάψει. Έκλεισε την πόρτα πίσω του και έπεσε με τα ρούχα στο κρεβάτι.

Ένοιωσε τα μάτια του να κλείνουν γρήγορα. Ούτε που κατάλαβε πόση ώρα είχε περάσει, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

Χρειάστηκε λίγος χρόνος για να γυρίσει πίσω στο συνειδητό. Άπλωσε το χέρι και ψηλαφώντας μέσα στο σκοτάδι σήκωσε το ακουστικό. Ήταν η Αλίκη.

«Γιατρέ, στο 218 ο γεροντάκος νομίζω πως μπαίνει σε υπογλυκαιμία. Δεν κατεβαίνετε λίγο;»

Η Αλίκη ήταν έμπειρη αδελφή. Δεν θα τον ενοχλούσε αν δεν ήταν βέβαιη πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

Σηκώθηκε με κόπο, νοιώθοντας το κορμί του αφάνταστα βαρύ. Κοίταξε το ρολόι του. Μόλις είχε περάσει μισή ώρα.

«Μόνο μισή ώρα. Αυτή η νύχτα δεν θα τελειώσει ποτέ» μονολόγησε.

Ευτυχώς δεν είχε γδυθεί. Άναψε το φως στην τουαλέτα και έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, σκουπίστηκε βιαστικά και βγήκε στο διάδρομο.

Δύο ορόφους παρακάτω τον περίμενε η Αλίκη.

«Τι έγινε ρε Αλίκη;», η φωνή του είχε περισσότερο παράπονο παρά αγανάκτηση. «Δεν πάμε καλά απόψε».

«Μάλλον πήρε περισσότερη ινσουλίνη. Αρχίζει να βυθίζεται...»

Κατευθύνθηκε προς το 218 κουμπώνοντας την μπλούζα του και βγάζοντας τα ακουστικά από την τσέπη του.

Ο γέροντας ήταν κιόλας βυθισμένος με το στόμα μισάνοιχτο

και καταϊδρωμένος, Έλεγε τις σφίξεις του και είπε στην Αλίκη να μετρήσει την πίεσή του.

«Κάνε του και ένα τεστ σακχάρου και ετοίμασε γλυκόζη» συμπλήρωσε.

Μετά από λίγο ο γέροντας άνοιξε τα μάτια του απορημένος με ένα βαθύ αναστεναγμό και ζήτησε νερό.

«Η επόμενη δόση ινσουλίνης να μη γίνει» είπε η αδελφή. «Και άφησε τον ορό να τρέχει πιο γρήγορα για να ενυδατωθεί. Το πρωί βλέπουμε».

Την είδε τη στιγμή που έβαλε πάλι τα ακουστικά στην τσέπη της ποδιάς του.

Καθόταν στην άκρη του θαλάμου, τόσο διακριτικά, λες και δεν υπήρχε. Απόρησε πώς του ξέφυγε η παρουσία της μέσα στο δωμάτιο. Κανονικά δεν θα έπρεπε να ήταν εκεί. Σκέφτηκε να δείξει τον ενοχλημένο, αλλά κάτι τον σταμάτησε. Στεκόταν μερικά μέτρα μακριά του, ακίνητη και αθόρυβη, έτσι που αν έκλεινες τα μάτια δεν ένοιωθες ότι υπήρχε.

Μόνο όταν είδε τον τρόπο που έσφιγγε ανάμεσα στα χέρια της ένα λευκό μαντήλι, κατάλαβε την αγωνία που έκρυβε μέσα του το μικροκαμωμένο σώμα αυτής της γυναίκας.

Τις προηγούμενες ημέρες την είχε δει μερικές φορές, αλλά μέσα στην ένταση της δουλειάς δεν την είχε προσέξει ιδιαίτερα. Ήξερε μόνο ότι ήταν η κόρη του γεροντάκου.

«Ήθελες τίποτε άλλο γιατρέ;» τον ρώτησε η αδελφή και διέκοψε τη σκέψη του.

«Όχι Αλίκη, σ' ευχαριστώ. Και όπως είπαμε».

Ήταν η στιγμή που έφευγε όταν ένοιωσε το βλέμμα της καρφωμένο επάνω του. Κοντοστάθηκε και γύρισε προς το μέρος της.

«Ήταν μια υπογλυκαιμική κρίση. Συμβαίνουν αυτά στους διαβητικούς, ξέρετε... Όλα όμως πήγαν καλά...» της είπε και ένοιωσε πως η φωνή του είχε ένα απολογητικό ύφος, σχεδόν ένοχο.

«Τι στο διάολο» σκέφτηκε, «ώρα είναι να έχω και τύψεις για τα προβλήματα του γέρου».

Γύρισε πάλι να φύγει, όταν τον σταμάτησε η φωνή της. Πρώτη φορά την άκουγε να μιλά.

«Γιατρέ, σας παρακαλώ...»

Ξαφνιάστηκε. Είχε καιρό πολύ να ακούσει μια φωνή με τόση ευγένεια. Τον είχε πλησιάσει αρκετά, έτσι που την ένοιωσε σχεδόν δίπλα του.

Πρώτη φορά την πρόσεξε από τόσο κοντά. Το σώμα της ήταν μικροκαμωμένο και εύθραυστο, αλλά συγχρόνως κομψό και αρμονικό. Το ίδιο και το ντύσιμό της. Καμία πρόκληση επάνω της. Το πουκάμισο της, κάτω από μία ζακέτα, κατέληγε σε έναν όμορφο δαντελένιο γιακά γύρω από το λαιμό της, που θα μπορούσε να είχε φορεθεί σε μια πιο παλιά εποχή.

Εξακολούθησε να σφίγγει ανάμεσα στα χέρια της το λευκό μαντήλι. Μα εκείνο που έμελλε να μην ξεχάσει ποτέ στη ζωή του ήταν το πρόσωπό της. Δεν έβλεpes ίχνος βαφής επάνω του. Αλλά ήταν τόσο φωτεινό που νόμιζες πως αντανακλούσε επάνω του το φως ενός ακριβού φωτιστικού μέσα στη νύχτα.

Τα μαλλιά της τραβηγμένα ελαφρά πίσω άφηναν ελεύθερο το μέτωπό της. Μα εκείνο που κυριαρχούσε επάνω της ήταν τα δύο της μάτια. Όχι πολύ μεγάλα, σχεδόν στρογγυλά και καταγάλανα. Τον μαγνήτισαν. Ακόμα και μέσα στο μισοφωτισμένο δωμάτιο δεν έπαυαν να δείχνουν το έντονο εκείνο χρώμα τους.

Ήταν τόσο υγρά εκείνη τη στιγμή, που νόμιζες πως είχαν κρατήσει μέσα τους όλα τα δάκρυα της ζωής της.

«Σας παρακαλώ γιατρέ» επανέλαβε και ένοιωσε αυτή τη φορά μέσα στη φωνή της ένα ανεπαίσθητο τρόμο. «Ξέρω δεν είναι κατάλληλη η στιγμή αλλά θα ήθελα να μου πείτε πόσο σοβαρά είναι ο πατέρας μου».

Δεν κατάλαβε πως είχε φύγει η κούραση από πάνω του. Η προσοχή του είχε συγκεντρωθεί όλη σε τούτη τη γυναίκα που είχε μπροστά του. Και περισσότερο από καθετί, πάνω στα δύο της μάτια. Τα ένοιωθε να είναι ένα βήμα πριν από το κλάμα και αισθανόταν άσχημα.

«Ακούστε...» άρχισε να λέει αλλά κοντοστάθηκε. Ξανασκέφτηκε για λίγο και συνέχισε.

«Ναι, σίγουρα δεν είναι κατάλληλη η ώρα, αλλά αν θέλετε ελάτε στο γραφείο μου, να σας πω μερικές κουβέντες».

Το γραφείο ήταν στο τέλος του διαδρόμου. Περνώντας μπροστά από την Αλίκη, την παρακάλεσε να του κάνει έναν καφέ.

«Και έναν για την κυρία» συμπλήρωσε. «Μάλλον τον χρειάζεστε και εσείς» είπε και προσπάθησε να της χαμογελάσει.

Κάθισε στην καρέκλα απέναντί του, προσπαθώντας να κρύψει την αγωνία της, χωρίς να τα καταφέρει.

Στα χέρια της έσφιγγε εκείνο το λευκό μαντήλι, λες και αυτό της έδινε κάποια δύναμη. Ωστόσο, όλη η στάση της ακτινοβολούσε μια έντονη αξιοπρέπεια που τον ανάγκασε να γίνει όσο πιο σοβαρός μπορούσε. Άνοιξε το φάκελο του πατέρα της και τον ξεφύλλισε για μερικά λεπτά. Ύστερα γύρισε και της είπε:

«Κοιτάξτε, ο πατέρας σας χειρουργήθηκε την περασμένη εβδομάδα για όγκο στο έντερό του. Η εγχείρηση από τεχνικής απόψεως ήταν επιτυχής. Όμως είναι το σάκχαρό του που τον επιβαρύνει. Δεν σας κρύβω πως υπάρχει ήδη μια επιδείνωση της νεφρικής λειτουργίας και μια επιπλοκή από τον δεξιό του πνεύμονα. Μάλλον πρόκειται για πνευμονία. Όλα αυτά δεν είναι αισιόδοξα αλλά ελέγχονται... Αυτή τη στιγμή είναι ισορροπημένος, αλλά για τις επόμενες ημέρες, τι να σας πω... θα το παλέψουμε!»

«Αν επιδεινωθεί πάντως, ίσως χρειαστεί να μπει και στην εντατική μονάδα... θα δούμε...», συνέχισε.

Όση ώρα μιλούσε ένοιωθε να τον κοιτά κατάματα, λες και άκου-

γε με τα μάτια της. Όταν τελείωσε, έσκυψε λίγο το κεφάλι της και είπε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

«Ξέρω γιατρέ, ο πατέρας μου είναι μεγάλος και με πολλά προβλήματα. Καταλαβαίνω. Αλλά είναι ο μόνος άνθρωπος που έχω... που μου έχει μείνει... γι' αυτό...» Δεν μπόρεσε να τελειώσει τη φράση της. Ένας λυγμός ήταν έτοιμος να βγει, ωστόσο συγκρατήθηκε.

Το γραφείο ήταν καλά φωτισμένο, πολύ καλύτερα από το θάλαμο 218. Έτσι όση ώρα μιλούσε, μπορούσε να την παρατηρήσει καλύτερα. Δεν είχε κάνει λάθος. Ήταν μια γυναίκα που παρόλη τη δύσκολη στιγμή που βρισκόταν, ακτινοβολούσε μια ασυνήθιστη αξιοπρέπεια και αρχοντιά. Το έβλεπες στον τρόπο που μιλούσε, που στεκόταν ακόμα και στο ντύσιμό της.

Τίποτα προκλητικό επάνω της. Αντίθετα, θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς τη στάση της συντηρητική και συγκρατημένη. Αλλά εκείνο όμως που την καθόριζε ήταν το πρόσωπό της. Ήταν το πιο καθαρό και πιο εκφραστικό πρόσωπο που είχε δει στη ζωή του. Και μέσα σ' αυτό το πρόσωπο να κυριαρχεί το βλέμμα της, τόσο γαλάζιο και τόσο διαφανές που νόμιζες πως μέσα από αυτό μπορούσες να δεις την ψυχή της.

Τρόμαξε. Νόμισε πως κατάλαβε πόσο επίμονα την κοιτούσε, γι' αυτό γύρισε το βλέμμα του πάλι στο φάκελο, κάνοντας πως ήθελε να δει κάτι τελευταίο. Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα στο γραφείο η Αλίκη, φέρνοντας τους καφέδες σε δύο πλαστικά ποτήρια.

«Δυστυχώς οι πορσελάνες μας τελείωσαν» είπε με ένα μικρό γέλιο και άφησε τα ποτήρια στο τραπέζι.

«Μπράβο Αλίκη. Ήταν ό,τι χρειαζόταν τέτοια ώρα. Σ' ευχαριστούμε πολύ. Θα στο ξεπληρώσω αυτό το καλό, να ξέρεις» προσπάθησε να απαντήσει εύθυμα χωρίς να τα πολυκαταφέρει.

Ήπιαν λίγο από τους καφέδες, είπαν μερικές κουβέντες ακόμα

και στο τέλος της υποσχέθηκε πως θα την ενημερώνει προσωπικά για το καθετί «τώρα που γνωρίστηκαν».

Σηκώθηκε και τον ευχαρίστησε δίνοντάς το χέρι της.

«Σας ευχαριστώ γιατρέ για όλα. Ξέρω πως είστε κουρασμένος και η ώρα είναι περασμένη. Να μην σας κρατάω άλλο. Σας ευχαριστώ και για τον καφέ. Ήταν πολύ ευγενικό».

Καληνύχτισε και έφυγε το ίδιο διακριτικά όπως είχε μπει. Στο διάδρομο την άκουσε που ευχαρίστησε την Αλίκη «για όλα που έκανε απόψε για τον πατέρα της».

Έμεινε για λίγο μέσα στην ηρεμία του γραφείου, πίνοντας ακόμα λίγο από τον καφέ του. Δεν ένοιωθε πια εκείνη την κούραση, ούτε νύσταζε ιδιαίτερα.

Γύρισε στο δωμάτιό του χωρίς να βιάζεται. Αυτή τη φορά γδύθηκε προτού ξαπλώσει.

Ο ύπνος άργησε λίγο να 'ρθει. Ένας ύπνος που πρέπει να είχε αρκετό γαλάζιο μέσα του, αυτό το βράδυ.